Tarnopol, dnia 8 grudnia 1929.

TARNOPOLSKI
Dziennik Wojewódzki

Nr. 27.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

Poz. 433. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Tłuste Miasto w powiecie zaleszczyckim, województwie tarnopolskiem, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich . . . str. 289
434. Okólnik Wojewody Tarnopolskiego Nr. 147 z 5 grudnia 1929 w przedmiocie stosowania ustawy wodnej 290
435. Okólnik Wojewody Tarnopolskiego Nr. 148 z 2 grudnia 1929 w sprawie wydawania świadectw lekarskich przez lekarzy powiatowych inwalidom wojennym w związku z pogorszeniem ich stanu zdrowia 295
436. Obwieszczenie Wojewody Tarnopolskiego z 28 listopada 1929 dotyczące prośby J. Kaphauna o zezwolenie na zmianę nazwiska na „Lewin" 296
437. Obwieszczenie Wojewody Tarnopolskiego z 4 grudnia 1929 dotyczące próśb L. Werbera i Wł. Bzdaka o zezwolenie na zmianę nazwisk na „Werbicz", względnie „Batyński" . . 296
438. Orzeczenia Wojewody Tarnopolskiego o uznaniu lasów za ochronne 296
439. Obwieszczenie Starosty powiatowego w Brzeżanach z dnia 29 listopada 1929 w sprawie wywłaszczenia gruntów gmin kat. Poruczyn i Buszcze pod rozszerzenie przystanku kolejowego Buszcze 298
440. Odebranie debitu pocztowego czasopismom i broszurom 299
441. Wykaz cudzoziemców wydalonych z granic Rzeczypospolitej Polskiej a zamieszkałych na obszarze Województwa Stanisławowskiego, Nowogrodzkiego i Wołyńskiego 299
442. Ogłoszenie w sprawie poszukiwania spadkobierców Jana Nogi 300
443. Edykt Starosty powiatowego w Buczaczu z dnia 24 listopada 1929, L. 16416/29 o zarządzeniu komisji polityczno-obchodowej wraz z rozprawą wywłaszczeniową w sprawie projektu odprowadzenia wód użytkowych z budynku stacyjnego w Monasterzyskach 300

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Unieważnienia dokumentów.

DZIAŁ URZĘDOWY.

433
Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Tłuste Miasto w powiecie zaleszczyckim, województwie tarnopolskiem, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Na zasadzie art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do gminy wiejskiej Tłuste Miasto w powiecie zaleszczyckim, województwie tarnopolskiem, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczące gmin miejskich.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Ignacy Matnszewski.

(Dz. U. R. P. z dnia 9 listopada 1929 r., Nr. 75, poz. 569).

434
Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 147 z dnia 5 grudnia 1929, L. AD. 9065/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie stosowania ustawy wodnej.

Przeprowadzane w Starostwach lustracje oraz akta, wpływające do Urzędu Wojewódzkiego, wykazały, że jednym z najbardziej zabagnionych działów pracy w Starostwach jest referat wodny.

Niewątpliwie skomplikowany układ ustawy wodnej, trudna do ujęcia treść poszczególnych jej artykułów i działów oraz niezupełnie jeszcze ustalona judykatura w poszczególnych zagadnieniach z tego zakresu — są okolicznościami, które nie mogą dodatnio wpłynąć na proste i celowe prowadzenie spraw wodnych.

Istniejące niedomagania są jednak wypływem innych przyczyn. Mianowicie obowiązujące w sprawach wodnych przepisy prawne oraz wydane na ich podstawie zarówno przez Ministerstwo Robót Publicznych jak i przez Urząd Wojewódzki okólniki, stanowiące wyjaśnienie i interpretację poszczególnych postanowień ustawy wodnej nie są opanowane przez referentów, którzy zresztą w wielu wypadkach nie mają możności zaznajomienia się z niemi, gdyż brak jest zbioru odnośnych okólników.

Przypominam przeto Panom Starostom najważniejsze postanowienia i wyjaśnienia z tego działu i polecam, by Panowie Starostowie wydali odpowiednie zarządzenia, zmierzające do przyswojenia sobie przepisów z tego działu przez urzędników referendarskich. Zarazem zwracam uwagę, że przeprowadzane w przyszłości lustracje zmierzać będą m. i. do ustalenia, czy powyższemu poleceniu stało się zadość.

1) Do wydawania pozwoleń i zarządzeń na wszystkich wodach kompetentny jest Urząd Wojewódzki co do zakładów o sile wodnej ponad 50 koni mechanicznych, natomiast przy zakładach o mniejszej sile kompetencja przysługuje Starostwu. Do Urzędu Wojewódzkiego należy przeto kierować jedynie podania o udzielenie prawa wodnego względnie o wpisanie zakładów wodnych o sile ponad 50 k. m. Przy sile niższej należy podania kierować do Powiatowego Zarządu Drogowego. Powiatowy Zarząd Drogowy winien podanie — po zaopinjowaniu projektu technicznego — zwrócić Panu Staroście, który załatwi je w Swojej kompetencji, przeprowadzając ewentualnie rozprawę wodno-prawną na miejscu projektowanych urządzeń wodnych, przy współudziale znawcy technicznego zaproponowanego przez Zarząd techniczny.

O ile jednak projekt techniczny zastrzeżony został przez Dyrekcję Robót Publicznych, natenczas winien Zarząd techniczny przedłożyć akta Urzędowi Wojewódzkiemu, zawiadamiając o tem Starostwo.

W szczególności Dyrekcja Robót Publicznych zastrzegła dla siebie projekty techniczne dla zakładów wodnych w następujących wypadkach:

a) projekty dla Zakładów o sile wodnej, przy których istnieje możliwość wyzyskiwania siły użytecznej wyższej niż 50 koni maszynowych i przy zakładach wyzyskujących zwyż 35 k. m.

b) Projekty dla zakładów wodnych na rzekach:

Serecie poniżej Załoziec aż do ujścia (w obrębie powiatów Zborów, Trembowla, Czortków, Zaleszczyki, Borszczów)

Strypie i Złotej Lipie w obrębie powiatów Podhajce i Buczacz

Bugu w obrębie powiatu Kamionka strumiłowa

Dniestrze w obrębie tutejszego Województwa

Styrze od Stanisławczyka do granicy Województwa w obrębie powiatu Radziechów

Koropcu w obrębie powiatu Buczacz

Zbruczu wzdłuż granicy Państwa.

c) Projekty na przewozy i promy.

d) Projekty na stawy rybne, znajdujące się w obrębie miast i miasteczek oraz na nowe stawy rybne o powierzchni zalanej większej niż 15 ha.

e) Projekty na wodociągi i kanalizacje miast i miasteczek.

f) Projekty na roboty regulacyjne i meljoracyjne i dla wyznaczenia linji brzegu na rzekach regulowanych.

g) Projekty, dla których zrealizowania ma być zawiązana spółka wodna drogą uchwały większości interesowanych.

h) Projekty konkurencyjne, wnoszone przez kilka spółek ubiegających się, o ile one wzajemnie się wykluczają.

W sprawie kompetencji zauważam jeszcze, że w myśl art. 2 rozp. Prez. Rz. P. z 24 lutego 1928 (Dz. U. Rz. P. Nr. 24, poz. 205) wydawanie wszelkich zarządzeń, jak n. p. kollaudacje, zmiany i t. p. odnośnie zakładów wodnych już konsentowanych orzeczeniem Urzędu Wojewódzkiego, należy do kompetencji tego Urzędu, bez względu na siłę motoryczną danego zakładu.

2) Przystępując do przeprowadzenia rozprawy wodno-prawnej, należy przedewszystkiem sporządzić odpowiednie ogłoszenie w myśl art. 195 i 196 ustawy wodnej. Stosownie do treści podanej należy w ogłoszeniu wymienić, czy w danym wypadku rozchodzi się o nadanie nowego prawa, czy o wpisanie przysługującego petentowi dawnego prawa wodnego.

Ogłoszenie pozatem ma zawierać imię i nazwisko przedsiębiorcy, krótki opis przedsiębiorstwa oraz termin i miejsce rozprawy komisyjnej, nadto wzmiankę, gdzie, od kiedy i przez jaki przeciąg czasu jest wyłożony projekt techniczny do publicznego wglądu (przez przeciąg najmniej dni 8). Również należy zamieścić w ogłoszeniu pouczenie, że podania lub protokolarne oświadczenia przeciw udzieleniu pozwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań można wnosić przed terminem rozprawy do Starostwa, następnie zaś przy samej rozprawie komisyjnej. W ogłoszeniu należy wreszcie zamieścić ostrzeżenie, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Rozprawę należy tak wyznaczyć, aby czas między wywieszeniem ogłoszenia **w siedzibie Starostwa a rozpoczęciem rozprawy Komisyjnej wynosił 2 do 6 tygodni.**

Ogłoszenie podać należy do powszechnej wiadomości przez

a) wywieszenie ogłoszenia w Starostwie na tablicy urzędowych ogłoszeń i stwierdzenie wywieszenia na ogłoszeniu,

b) zarządzenie wywieszenia ogłoszenia we wszystkich gminach, wymienionych w projekcie, jak również w innych, na które według uznania Starostwa, jako władzy znającej miejscowe stosunki, przedsiębiorstwo może się rozciągać. Zarządy gminne winne ogłoszenie to podać do powszechnej wiadomości także w sposób praktykowany w danej miejscowości,

c) do rozprawy należy wezwać przedsiębiorcę i wszystkie wiadome oraz inne osoby, które Pan Starosta uzna za zainteresowane, w szczególności zaś te, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem przedsiębiorstwa, przez udzielenie odpisu ogłoszenia.

Wezwanie winno być doręczone przynajmniej 8 dni przed rozprawą.

Pozatem należy stosownie do potrzeby zawiadomić o terminie rozprawy interesowane władze państwowe i samorządowe, Korporacje rolnicze i handlowo-przemysłowe.

Rozprawę przeprowadza wyznaczony przez Pana Starostę urzędnik referendarski wraz ze znawcą technicznym wydelegowanym przez Powiatowy Zarząd drogowy na żądanie Pana Starosty. Tak kierownik rozprawy jak i znawca techniczny **mają z urzędu zwrócić uwagę** na wszystkie okoliczności, oddziałujące na interesy publiczne i przestrzegać, by wskutek zamierzonego przedsiębiorstwa lub związanych z niem robót interesy te nie doznały uszczerbku. Przepis ten ma zastosowanie i w tych wypadkach, w których mimo zawiadomienia o terminie rozprawy odnośnych władz państwowych i samorządowych zastępcy tych władz do rozprawy nie jawiliby się i w ten sposób poszczególne interesy publiczne nie były przy rozprawie zastąpione.

Przy rozprawie komisyjnej należy interesowanym objaśnić szczegółowo cel i rozmiary przedsiębiorstwa oraz objęte projektem urządzenia.

Następnie należy starać się o dobrowolne uchylenie podniesionych zarzutów i o dojście do skutku porozumienia, szczególnie co do uiścić się mających odszkodowań.

Jeżeli do porozumienia nie przyjdzie, należy zbadać przy udziale znawcy technicznego, a w razie potrzeby innych znawców zawodowych, zarzuty podniesione przeciw przedsiębiorstwu, sposobowi jego przeprowadzenia, przeciw udziałowi poszczególnych interesowanych, przeciw zamierzonym wywłaszczeniom i służebnościom. O ile będzie podniesiony sprzeciw lub żądanie oparte na specjalnym tytule prywatno-prawnym, należy wyjaśnić stronom, że spór o istnienie tego tytułu odesłanym będzie na drogę sądową.

Jeżeli strony wystąpią z żądaniami, o których mowa w art. 198 punkt 4 i 5 (żądanie odszkodowania, żądanie nabycia własności gruntu lub urządzeń interesowanych przez przedsiębiorcę), należy je szczegółowo zbadać, wyświetlić i przedstawić w tej mierze wspólnie ze znawcą technicznym w protokole stosowny wniosek. Wszystkie rozprawy należy przeprowadzać z reguły ustnie przy udziale znawcy technicznego, z dopuszczeniem doradców i zastępców prawnych i fachowych.

Na żądanie, zgłoszone podczas rozprawy może urzędnik, przeprowadzający dochodzenie wyznaczyć interesowanym stosowny termin do złożenia na piśmie żądań, które się nie dadzą zamieścić w protokole oraz na załączenie potrzebnych wyjaśnień i dowodów.

Dochodzenie komisyjne nie może być zamknięte przed upływem tego terminu oraz przed podaniem interesowanym do wiadomości złożonych żądań i dowodów tudzież opinji znawców i daniem im możności wypowiedzenia się o nich.

W razie potrzeby należy wyznaczyć w tym celu termin dodatkowy.

Z całej rozprawy należy spisać protokół, w porządku poniżej podanym, który ma zawierać:

a) datę i miejsce spisania protokołu, z ewent. powołaniem się na reskrypt Województwa i zarządzenie Starostwa i podaniem przedmiotu rozprawy;

b) wymienienie biorących udział w rozprawie członków Komisji, znawców i interesowanych;

c) stwierdzenie, że rozprawę komisyjną należycie ogłoszono przy przestrzeganiu ustawowych terminów. Zaopatrzone odnośną klauzulą ogłoszenia, które były wywieszone w Urzędzie Wojewódzkim i w Starostwie; potwierdzenia Urzędów Gminnych o należytem wywieszeniu i ogłoszeniu, oraz dowody doręczenia wezwań wszystkim interesowanym mają być do protokołu dołączone;

d) stwierdzenie, czy przed terminem Komisyjnym wniesiono jakie zarzuty, w danym razie dołączenie ich do protokołu. Pisma wniesione przy rozprawie należy również do protokułu dołączyć;

e) stwierdzenie, że Komisja zebrała się w miejscu i czasie wyznaczonym, że w razie potrzeby obeszła i obejrzała miejsce, gdzie zamierzone urządzenia mają powstać i, że interesowanym objaśniono szczegółowo projekt;

f) opis projektu przez znawcę technicznego z jego opinją;

g) stwierdzenie potrzeby żądanego przez przedsiębiorstwo wywłaszczenia lub ustanowienia służebności;

h) ewentualne oświadczenie przedsiębiorcy, zawierające zmiany lub uzupełnienia projektu. O ile w podaniu tego nie zamieszczono, winien przedsiębiorca podać, na jaki okres czasu ma pozwolenie opiewać (art. 46 ust. wod.) i żądanie to odpowiednio uzasadnić;

i) opinje, wyniki badań i orzeczenia względnie oszacowania innych znawców fachowych;

j) żądania, zarzuty i inne oświadczenia interesowanych;

k) odpowiedź projektodawcy lub jego zastępcy;

l) opinję znawcy technicznego co do wszystkich złożonych do protokołu pisemnych i ustnych oświadczeń, przedewszystkiem zaś tych, na które się przedsiębiorca nie zgodził;

m) wyniki porozumienia, osiągnięte między interesowanymi;

n) oświadczenia interesowanych na opinje znawców;
o) wnioski Komisji oparte na wyniku rozprawy;
p) zamknięcie i podpisanie protokołu przez członków Komisji i znawców.

Oświadczenia, złożone do protokołu mają być podpisane, a jeżeli strony interesowane odmówią podpisania swego oświadczenia, należy to w protokole zaznaczyć. Również należy w protokole zaznaczyć, które strony oddalą się przed zakończeniem protokołu.

Jeżeli wybrano pełnomocników, mają i oni podpisać protokół, a pełnomocnictwa, odpowiadające wymogom prawnym mają być do protokołu dołączone. Protokół należy spisywać pozycjami oznaczonemi liczbami porządkowemi. Jeżeli przedsiębiorstwa używania wody połączone są z zakładami przemysłowemi i innemi budowlami, należy po myśli art. 200 ust. wodn., o ile możności, czynności urzędowe, przepisane ustawą wodną przeprowadzać równocześnie z czynnościami przepisanemi w innych ustawach.

Z uwagi jednak, że te inne czynności **traktowane** być muszą według innych ustaw i rozporządzeń, odmiennych od przepisów ustawy wodnej—przedewszystkiem co do kompetencji władz admin. I i II instancji—należy je przeprowadzać w miarę możności równoeześnie z dochodzeniem wodno-prawnem, jednak spisać osobny protokół, nie komulując aktów, odnoszących się do sprawy wodnej z aktami spraw przemysłowych lub innych.

Wszystkie części składowe, projektu wraz z sprawozdaniem technicznem tego egzemplarza, który był w Starostwie wyłożony do publicznego wglądu, należy zaopatrzyć klauzulą, stwierdzającą fakt wyłożenia w miejscu i czasie, wszystkie zaś wogóle egzemplarze projektu należy zaopatrzyć następującą klauzulą, stwierdzającą użycie ich przy rozprawie: „Użyto przy dochodzeniu wodno-prawnem w dniu....... Podpisy członków Komisji".

Co do formy zauważam, że protokoły winne być pisane atramentem czytelnie, na całych arkuszach, z pozostawieniem odstępu z lewej strony na 3—4 cm.

Ponumerowane arkusze protokołu mają być zeszyte wraz z wszystkimi, również uporządkowanymi załącznikami protokołu. Należy również unikać przełamywania **planów.**

Składanie opinji przez znawcę technicznego dopiero po rozprawie jest bezwarunkowo niedopuszczalne i zabronione. Znawcy mają oddawać opinje przy rozprawie. Opinje te mają być stronom odczytywane — tak, by strony miały możność zajęcia wobec tych opinji stanowiska.

W interesie sprawy i stron interesowanych nie należy rozpraw niepotrzebnie przewlekać. W szczególności z przysługującego prawa odraczania rozprawy należy czynić użytek w wypadkach zasługujących rzeczywiście na uwzględnienie, ustawowo uzasadnionych, po zasięgnięciu opinji znawcy technicznego.

Utrzymywanie porządku przy rozprawie należy w myśl art. 198 ustawy wodnej do przewodniczącego rozprawy. Przewodniczący może na uczestników, znawców i inne osoby, które dopuściły się niewłaściwości podczas rozprawy, nakładać karę porządkową do wysokości 20 zł., z zastrzeżeniem ścigania w drodze karno-sądowej.

3) Orzeczenie o wpisanie uprawnień wodnych do księgi wodnej należy wydawać w toku instancji w każdym wypadku, przyczem orzeczenie ma zapaść bez poprzedniego postępowania według postanowień części szóstej ustawy wodnej wówczas, gdy strona opiera swe prawo na art. 252/1 ustawy wodnej,, a więc przedewszystkiem dawnej księdze wodnej lub dokumencie koncesyjnym i przytem co do istnienia i rozmiaru tego prawa nie zachodzą wątpliwości. W przeciwnym razie, gdy istnienie i rozmiar prawa nie będą wykazane w sposób, wykluczający wątpliwość, należy wdrożyć postępowanie przepisane art. 254 ust. 4 ustawy wodnej, a więc wezwać stronę do ewentualnego uzupełnienia projektu technicznego (art. 191) a po uzupełnieniu ogłosić rozprawę (art. 195) i wogóle zastosować się do postanowień części VI ustawy wodnej i wreszcie wydać orzeczenie wodno-prawne dające podstawę do wpisu w księdze wodnej.

4) Dla wyjaśnienia wspomnianego w poprzednim punkcie art. 252 ustawy wodnej — zauważam, że tenże art. 252 ustawy wodnej utrzymuje nienaruszonemi lub w mocy obowiązującej istniejące w chwili wejścia w życie ustawy wodnej t. j. w dniu 27 listopada 1929 r. prawa wodne, wyszczególnione w ustępie pierwszym tego artykułu, pod szczegółowo w ustawie określonemi warunkami, a mianowicie: w myśl ustępu pierwszego powołanego artykułu wyszczególnione w nim prawa pozostają nienaruszone, o ile są oparte na specjalnym tytule prawnym. Ustawa nie podaje, co uważa za tytuł prawny specjalny. Za taki tytuł należy przeto uważać wydany przez uprawnioną do tego władzę, urząd lub organ akt, który zawiera treść a więc istotę i rozmiar, jakoteż imię i nazwisko właściciela tego właśnie prawa wodnego, które ma być utrzymane w mocy. Typowym rodzajem takich tytułów specjalnych są pozwolenia (koncesje) wodne, odpowiadające powyższym wymogom. Tytuł specjalny na ogół powinien więc zawierać w sobie wszelkie zasadnicze dane, potrzebne dla ewentualnego wpisania prawa wodnego do księgi wodnej.

Z powyższego wynika zatem, że ogólna norma prawna, na podstawie której pewien zakład wodny mógł zaistnieć i istnieje, nie daje podstawy do powołania się jakoby na tytuł specjalny. Ustęp drugi art. 252 utrzymuje w mocy prawa określone w puktach 1) i 2) ustępu pierwszego art. 252, jakkolwiek nieoparte na specjalnym tytule prawnym, o ile prawnie istnieją służące do wykonywania tych praw urządzenia wodne, wykonane przed 1 stycznia 1923 r., albo których wykonanie przed 1 stycznia 1923 r. prawnie rozpoczęto.

Istnienie względnie rozpoczęcie urządzeń wodnych musi być prawne, a więc jedno i drugie winno być wykonane zgodnie z przepisami prawnemi, które obowiązywały w danym czasie przed wejściem w życie polskiej ustawy wodnej. Prawa te jednak mają tylko w granicach istniejących, względnie przed 1 stycznia 1923 r. rozpoczętych (i naturalnie po tym terminie ukończonych) urządzeń i tylko tak długo moc obowiązującą, jak długo istnieją omawiane urządzenia potrzebne do wykonywania tych praw. Ze zniszczeniem urządzeń, bez względu na powód zniszczenia, dotyczące prawa wodne gasną.

Ten rodzaj praw typowo wywodzi się z ogólnych norm prawnych, obowiązujących przed wejściem w życie polskiej ustawy wodnej i dopuszczających powstawanie zakładów wodnych bez specjalnych pozwoleń. Ustęp trzeci art. 252 przyjmuje domniemanie prawnego istnienia zakładu wodnego. Warunkiem stosowania tego ustępu jest, aby istniejący w dniu 1 stycznia 1923 r.

dany zakład wodny istniał nieprzerwanie, a więc nie zmieniony dłużej niż 10 lat, zatem pochodził z czasu przed 1 stycznia 1913 r. Wówczas należy przyjąć, że właścicielowi zakładu przysługuje prawo użytkowania wody w taki sposób, w jaki użytkował w dniu 1 stycznia 1923 r. i prawo do utrzymywania takich urządzeń, jakie w tym terminie istniały. Dalsze dochodzenie ze strony właściciela zakładu nie jest potrzebne. Powyższe domniemanie nie stosuje się jednak względem tych osób, które w czasie od 1 stycznia 1913 r. do 1 styczna 1923 r. podniosły przed właściwą władzą zarzuty przeciw danemu zakładowi wodnemu wogóle, przeciw sposobowi jego prowadzenia lub przeciw urządzeniom wodnym. Dotycząca osoba musiałaby przedłożyć dowód, że w określonym wyżej czasie podniosła zarzuty przed właściwą władzą, względnie wniosła skargę.

W myśl ustępu czwartego art. 252 treść prawa wodnego, utrzymanego w mocy, o ile ono jest oparte na specjalnym tytule prawnym, określa się według tego tytułu. Treść praw, nieopartych na takim tytule, określa się według ustaw obowiązujących w czasie zaistnienia lub trwania tych praw.

Jedne i drugie prawa doznały jednak po wyjściu polskiej ustawy wodnej ewentualnie ograniczenia w zakresie w powołanym ustępie art. 252 szczegółowo podanym.

Jak już wyżej wyjaśniono, specjalny tytuł prawny winien określać treść prawa wodnego, a w razie przeciwnym za taki tytuł przyjęty być nie może. Nie wyklucza to atoli prawnego istnienia urządzeń wodnych, względnie zakładu wodnego, w myśl ustępów 2-go lub 3-go art. 252, jeżeliby zachodziły przewidziane tam warunki.

Do art. 253. Jeżeli do dnia 26 listopada 1927 r. zostało wniesione podanie o wpis do księgi wodnej prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów wymienionych w art. 45, utrzymanego w mocy w myśl art. 252, a nie zachodzą wątpliwości co do istnienia tego prawa i jego rozmiarów, należy bez przeprowadzenia rozprawy wpisać to prawo do księgi wodnej, dołączając do zbioru map istniejące plany lub ich kopję zgodnie z treścią wpisu i zawiadomić interesowanego o dokonanym wpisie (§ 12 rozp. z dnia 6 maja 1924 Dz. U. Nr. 44 poz. 468). Jeżeli zaś w powyższym terminie żądanie takie nie zostało zgłoszone, prawa, o których mowa, z dniem 27 listopada 1927 r. wygasły. Gdy więc po dniu 26 listopada 1927 r. wniesiono podanie o wpis takiego starego prawa do księgi wodnej, należy stwierdzić orzeczeniem zgaśnięcie tego prawa. Naturalnie zgaśnięcie starego prawa lub nieudowodnienie jego istnienia, nie przesądza ewentualnie przychylnego załatwienia prośby o udzielenie pozwolenia na nowe prawo wodne na zasadach ogólnych obowiązującej ustawy wodnej.

W myśl więc art. 253 ust. 1 ustawy wodnej właściciele praw wodnych, wymienionych w art. 45 tej ustawy, które w myśl art. 252 ustawy zostają utrzymane w mocy, mieli je w terminie do 27 listopada 1927 zgłosić z prośbą o wpisanie do ksiąg wodnych, a to celem uchronienia ich od wygaśnięcia.

Okólnikiem z dnia 14 lipca 1927 r. L. II 2834/27 wyjaśniło Ministerstwo Robót Publicznych, że w tym celu wystarczy wniesienie podania w oznaczonym powyżej terminie, podczas gdy plany i dowody wymagane w § 6 rozp. min. z dnia 7 maja 1924 (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 468) w sprawie ksiąg wodnych mogą być przedłożone w czasie późniejszym, stosownie do imiennego wezwania władzy wodnej.

Nieprzedłożenie dowodów zgłoszonych praw jest również jedną z przyczyn zahamowania biegu spraw wodnych w Starostwach.

Aby sprawy te uruchomić, zechcą Panowie Starostowie wezwać wszystkich właścicieli zgłoszonych praw wodnych, którzy dotychchczas nie przedłożyli dowodów, by je przedłożyli w terminach, jakie Panowie Starostowie uznają za odpowiednie dla każdego z osobna, biorąc pod uwagę obecne stosunki finansowe danego właściciela, rodzaj przedsiębiostwa, ewent. względy publiczne, prywatne względy sąsiadów oraz inne, a to pod zagrożeniem utraty zgłoszonych praw na wypadek niezastosowania się do wezwania we wskazanych terminach.

Do art. 254. Art. 254 utrzymuje również w mocy inne prawa do wody płynącej, aniżeli wymienione w art. 252 ust. 1, p. 1, jeżeli prawa takie istniały w czasie wejścia w życie polskiej ustawy wodnej t. j. w dniu 27 listopada 1922 r., jeżeli opierają się na szczególnym tytule prawnym o ile to nie przeszkadza odpływowi wody płynącej lub żegludze na wodzie żeglowej.

Tytuł szczególny, na którym interesowany opiera swoje prawo, musi być udowodniony i będzie takie prawo respektowane nadal o ile nie przeszkadza ono odpływowi lub żegludze.

Do art. 254-a. Prawa wodne, o których mówi art. 253 ust. 1) musiały być zgłoszone w prekluzywnym terminie dla wpisania ich do księgi wodnej.

Jeżeli powstaje wątpliwość co do istnienia i rozmiarów, względnie tylko co do rozmiarów prawa wodnego, należy sprawę zbadać ewentualnie w drodze postępowania według postanowień części szóstej ustawy wodnej z odpowiedniemi modyfikacjami, wynikającemi z tego faktu, że nie chodzi tu o udzielenie nowego prawa wodnego, lecz o stwierdzenie istnienia i rozmiarów starego prawa. W tym celu w miarę potrzeby należy zażądać od zgłaszającego szkiców sytuacyjnych i planów koniecznych dla orjentacji co do rodzaju prawa wodnego i sposobu jego wykonywania, a w każdym razie planów tych części urządzeń, które mają bezpośredni wpływ na interesy publiczne i prawa osób trzecich oraz szkicu sytuacyjnego obcych gruntów narażonych na szkody i wykazu osób interesowanych (§ 6 rozp. z dnia 7 maja 1924 r. Dz. U. Nr. 44, poz. 468). O ileby zostały sporządzone nowe plany przed wszczęciem postępowania, względnie przed wydaniem orzeczenia, muszą one być zgodne z treścią specjalnego tytułu prawnego (art. 252 ust. 1), względnie odpowiadać tym rozmiarom prawa, które przysługiwały interesowanemu w dniu 1 stycznia 1923 r. (art. 252 ust. 2, względnie ust. 3),

W ogłoszeniu rozprawy nie należy zamieszczać zwrotu: „Celem udzielenia pozwolenia“, lecz tylko n. p. „Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów, względnie tylko rozmiarów prawa użytkowania danej wody przez odnośną osobę dla poruszania danego zakladu wodnego, względnie dla innego celu i t. d.“. Znawca, powołany bądź z urzędu bądź na wniosek interesowanych, winien opinję swoją wydać w toku rozprawy, a w każdym

razie przed zamknięciem postępowania, aby interesowani mogli się z nią zaznajomić i na nią się oświadczyć.

Jeżeli prawo piętrzenia wody opiera się na specjalnym tytule (art. 252 ust. 1), a tylko rozmiary jego są wątpliwe i nie można ich ustalić na podstawie dostarczonych dowodów, należy je ustalić na podstawie art. 66 ust. 2, t. j. tak, aby interesy uprawnionego z interesami właścicieli gruntów i innych uprawnionych zostały uzgodnione według słusznej oceny. W razie braku specjalnego tytułu należy przy pomocy świadków i innych dowodów ustalić, jaki stan faktyczny istniał przed 1 stycznia 1923 r., na jakiej podstawie prawnej się opierał, tudzież jaki jest stosunek między stanem ówczesnym, a stanem w czasie badania znalezionym (art. 252 ust. 2), względnie stan zakładu w dniu 1 stycznia 1923 r., stan w jakim zakład istniał przed 1 stycznia 1913 r. i stan w chwili badania (art. 252 ust. 3), o ile w tym ostatnim wypadku nikt nie podnosi sprzeciwów i zarzutów przeciw prawnemu istnieniu prawa wodnego, gdyż w takim razie należy również i w tym wypadku (art. 252 ust. 3) ustalić stan prawny.

Stwierdzenie zgodności istniejącego prawa wodnego z normami prawnemi, które obowiązywały przed wejściem w życie polskiej ustawy wodnej, jest rzeczą władzy wodnej. Na sprzeciwiającym się ciąży obowiązek udowodnienia swoich twierdzeń. Orzeczenia nie powinny brzmieć: „Pozwala się, udziela się pozwolenia, utrzymuje się w mocy" — ponieważ istniejące prawa utrzymane są w mocy na podstawie ustawy. W orzeczeniu należy stwierdzić istnienie i rozmiary prawa wodnego zgodnie z treścią specjalnego tytułu prawnego względnie stwierdzić istnienie prawa i ustalić jego rozmiary i po wydaniu orzeczenia w toku instancyj ostatecznego, o ile dane prawo podlega wpisowi do księgi wodnej, zarządzić wpis ustalonego prawa do takiej księgi. Jeżeli prawo wodne opiera się na specjalnym tytule prawnym, należy treść tytułu wcielić do treści orzeczenia oraz do treści wpisu do księgi wodnej, ile możności w dosłownem brzmieniu. W razie ujemnego wyniku dochodzeń należy orzec w toku instancyj o nieudowodnieniu zatem nieistnieniu zgłoszonego prawa wodnego. Jeżeli w danym wypadku chodzi o ustalenie starego prawa i równoczesne jego rozszerzenie, można te dwie kwestje objąć wspólnem postępowaniem i wspólnem orzeczeniem, jednakże należy w ogłoszeniu rozprawy, przy rozprawie i w orzeczeniu traktować każdą z tych kwestyj odrębnie, mianowicie stare prawo w myśl zasad wyżej przedstawionych, a rozszerzenie jako nowe prawo wymagające pozwolenia na zasadach ogólnych ustawy wodnej.

O ile istnienie i rozmiary starego prawa okazywałyby się sporne, wskazanem jest zastrzec odrębne przeprowadzenie postępowania i wydanie odrębnego orzeczenia co do nowego (rozszerzonego) prawa po ostatecznem ustaleniu starego prawa.

5) W sprawie zabezpieczeń, przewidzianych w ustawie wodnej wyjaśniam, że zabezpieczenia należy się domagać w tych wszystkich wypadkach, w których je przewiduje ustawa wodna przy szczegółowych, poszczególnych sprawach. Ustawa wodna nie określa formy zabezpieczenia, dlatego też kwestję tę należy rozstrzygnąć na podstawie analogji z innemi przepisami prawnemi, a w szczególności na podstawie formalnego i materjalnego prawa cywilnego.

Stosownie do tych postanowień może być dane zabezpieczenie w gotówce, w papierach wartościowych państwowych, albo prywatnych, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, wreszcie przez ustanowienie hipoteki, jeżeli odnośna posiadłość ma hipotekę urządzoną.

Zabezpieczenie winno być odpowiednie, czyli wystarczające na pokrycie całej możliwej i przewidywanej szkody; władza przeprowadzająca dochodzenie winna w tym celu wysłuchać wniosków i oświadczeń stron interesowanych, a następnie wysokość możliwej szkody ustalić przez znawców, przyczem przez pojęcie szkody należy rozumieć nietylko efektywną szkodę, ale także utratę zysków i korzyści z rzeczy, czy to jednorazową, czy też powtarzającą się perjodycznie stosownie do natury każdego poszczególnego wypadku.

Ustaliwszy w ten sposób wysokość możliwej szkody, należy oznaczyć sumę zabezpieczenia w wysokości przewyższającej przypuszczalną szkodę o mniej więcej 25 %.

Zabezpieczenie w pieniądzach lub papierach wartościowych składa władza wydająca orzeczenie w Kasie Skarbowej jako depozyt do dyspozycji własnej.

Zwraca się jeszcze uwagę, że w wypadku składania zabezpieczenia w papierach wartościowych nie można ich przyjmować w nominalnej ich wartości, lecz w wysokości wyznaczonej 75 % ich każdorazowego kursu giełdowego, a odnośnie do papierów państwowych w wysokości określonej na razie obwieszczeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 28 grudnia 1925 Monitor Nr. 3 z roku 1926.

Hipoteki nieruchomości przedstawiają dostateczne zabezpieczenie, jeżeli obciążenie łącznie z zabezpieczeniem nie przewyższy 75 % ich wartości szacunkowej.

6) W wielu Starostwach nie jest prowadzony zbiór map i dokumentów. Zwracam uwagę, że przedłożone przez petentów dowody (plany i dokumenta) mają być w myśl § 4 rozp. min. o księgach wodnych, po ostatecznem załatwieniu sprawy, przechowywane wraz z księgą wodną pod zamknięciem w możliwie bezpiecznym od ognia lokalu.

7) wreszcie przypominam, że Urząd Wojewódzki, reskryptem z dnia 11 marca 1926 L. AD. 10339/26 upoważnił Panów Starostów do wydawania po myśli art. 113, ustęp 1 lit. b, 1, 3 i lit. c. cytowanej ustawy wodnej zakazów składania w przekroju przepływu wielkiej wody drzewa w sposób mogący utrudnić odpływ wody, zakazów używania gruntów nadbrzeżnych do składania, wyciągania lub staczania drzewa, wreszcie nakazów usuwania bez odszkodowania w przekroju przepływu wielkiej wody dziko rosnących drzew i krzaków. Powyższe zarządzenia ochronne nie mogą mieć charakteru ogólnego, gdyż doprowadziłoby to do zamknięcia używania arterji wodnej komunikacyjnej i zakaz tego rodzaju może być wydany jedynie dla każdego poszczególnego wypadku po zbadaniu stosunków miejscowych i przesłuchaniu interesowanych i tylko w wypadku stwierdzonej rzeczywistej konieczności, zatem jako konieczna ochrona od powodzi.

Postępowanie w sprawach tego rodzaju może być wdrożone na wniosek organów publicznych państwowych lub samorządowych.

Przeciw zarządzeniu pierwszej instancji przysługuje oczywiście interesowanemu odwołanie w myśl ogólnych przepisów.

8) Ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr. 102) została znowelizowaną rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz.. U. Nr. 24, poz. 205), a jednolity jej tekst został ogłoszony jako załącznik do rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. Nr. 62, poz. 574). Nowelę do ustawy wodnej ogłoszono dnia 6 marca 1928 r. a weszła w życie dnia 21 marca 1928 r. Po jej ogłoszeniu i wejściu w życie, ogłoszone zostały dnia 24 marca 1928 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem i o postępowaniu przymusowem w administracji z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. Nr. 36 poz. 341 i 342), a dnia 26 marca 1928 r. ogłoszonem zostało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu karno-administracyjnem z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. Nr. 38 poz. 365.

Powyższe ostatnie rozporządzenia stanowią „lex posterier" w stosunku do znowelizowanej ustawy wodnej, żadne jednak z tych rozporządzeń nie mogło być uwzględnione w jednolitym tekście ustawy wodnej z z powodu braku w tym kierunku upoważnień dla Ministra Robót Publicznych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz. U. Nr. 24, poz. 205).

Zwracam więc uwagę, że o ile postanowienia wspomnianych rozporządzeń normują pewne kwestje odmiennie niż ustawa wodna w brzmieniu ogłoszonem w załączniku do cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. w takich wypadkach obowiązują postanowienia wspomnianych rozporządzeń.

9) W sprawie opłat stemplowych:

Podanie o udzielenie pozwolenia władzy wodnej, przewidzianego w art. 45 ustawy wodnej, podlega w myśl art. 146 (punktu 3) u. o. s. opłacie w wysokości 10 zł., gdyż w myśl § 9. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7 maja 1924 w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 468) pozwolenie takie ma być z urzędu wpisane do księgi wodnej.

Pozwolenie udzielone na mocy powołanego art. 45 ustawy wodnej podlega zasadniczo opłacie w wysokości 3 zł., przewidzianej w art. 154 u. o. s. Jeżeli jednak przedmiotem takiego pozwolenia jest stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, a w szczególności, gdy pozwolenie tyczy się urządzenia zakładu kąpielowego, przeznaczonego do publicznego użytku (art. 45, punkt 7 ustawy wodnej) albo urządzenia stałego przewozu (art. 45, punkt 8 ustawy wodnej), to podlega opłacie w wysokości 20 zł., przewidzianej w art. 156 (punkcie 5) u. o. s.

W myśl art. 151 ustawy stemplowej z 1 lipca lipca 1926 Dz. U. Rz. P. Nr. 98 poz. 570 oraz § 165 rozporządzenia ministerjalnego z 20 listopada 1927 r. Nr. 123 poz. 713 opłatę stemplową uiszcza się przez naklejenie znaczków stemplowych na pierwszej stronicy podania.

Wobec tego naklejanie znaczków stemplowych na poszczególnych częściach operatów techniczaych i innych załącznikach jak to często spotyka się przy podaniach o wpis prawa wodnego—sprzeciwia się powołanym powyżej postanowieniom. Takie podanie należy uważać za niedostatecznie ostemplowane i wezwać petenta do dodatkowego ostemplowania kwotą, jaka równa się sumie opłat należących się od każdego załącznika.

W razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty stemplowej należy postąpić w myśl art. 152 cytowanej ustawy i tutejszego okólnika z dnia 23 stycznia 1928 L. Pr. B. 126.

Zarazem zwraca się uwagę na postanowienie § 166 cytowanego rozporządzenia ministerjalnego, w myśl którego znaczki stemplowe kasuje urzędnik przyjmujący podanie, lub otwierający pocztę, przez przekreślenie znaczka na krzyż lub zapomocą pieczątki (kasownika), a następnie drugi raz urzędnik, któremu poruczono załatwianie podania (w tym wypadku referent spraw wodnych Starostwa) przez umieszczenie na znaczku daty skasowania.

10) Na koniec przypominam przepisy podstawowe w sprawach wodnych:

a) Ustawa wodna z dnia 19-go września 1922 w brzmieniu ustalonem rozp. min. z 13 kwietnia 1928 (Dz. U. Rz. P. Nr. 62 poz. 574).

b) Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z 14 lutego 1925 (Dz. U. Rz. P. Nr. 23, poz. 160) w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczania stawów, które nie są połączone z zakładami o sile wodnej.

c) Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 25 kwietnia 1923 (Dz. U. Rz. P. Nr. 80, poz. 631) w przedmiocie kształtu znaków wodnych dla zakładów wodnych i urządzeń piętrzących wodę oraz sposobu ich ustawiania.

d) Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 (Dz. U. Rz. P. Nr. 44, poz. 468) w sprawie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów.

e) Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z 25 kwietnia 1923 (Dz. U. Rz. P. Nr. 80, poz. 632) w przedmiocie oznaczenia stanu zwyczajnego (średniego) wody i linji brzegu.

f) Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 6 marca 1924 (Dz. U. Rz. P. Nr. 31, poz. 316) w sprawie pobierania opłat za wydobywanie piasku, żwiru, kamieni i lodu z łożysk wód publicznych śródlądowych.

Gdyby w związku z niniejszym okólnikiem lub wogóle w związku z prowadzeniem spraw wodnych nasuwały się Panom Starostom dalsze wątpliwości, zechcą Panowie bezzwłocznie zwrócić się do mnie o potrzebne wyjaśnienia.

Oczekuję usprawnienia omawianego tutaj działu pracy, o ile to się dotychczas nie stało.

Wojewoda: **Moszyński.**

435

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 148 z dnia 2 grudnia 1929, L. Z. P. 3008/29 do Panów Starostów powiatowych (lekarzy powiatowych) Województwa Tarnopolskiego w sprawie wydawania świadectw lekarskich przez lekarzy powiatowych inwalidom wojennym w związku z pogorszeniem ich stanu zdrowia.

Zarządy Związku Inwalidów Wojennych oraz sami inwalidzi zwracają się do Lekarzy Powiatowych z proś-

bą o zbadanie i wydanie urzędowych świadectw lekarskich w sprawie pogorszenia stanu ich zdrowia, uważając tego rodzaju świadectwa za konieczne do wdrożenia postępowania rewizyjno-lekarskiego.

Tymczasem obecnie obowiązujące w tej sprawie przepisy podane do wiadomości publicznej zarządzeniem Min. Spraw Wojsk. z dnia 25 lipca 1929 r. (Monitor Polski Nr. 175/29 poz. 436 z 1 sierpnia 1929 r.), mówiąc w § 2 ustęp B. 2 oraz w § 4 ustęp 2 o tej sprawie, wyraźnie nazywają podstawą do wdrożenia postępowania rewizyjno-lekarskiego jedynie samą prośbę inwalidy o poddanie badaniu.

Naturalnie przepisy te nie ograniczają swobody inwalidy w uzasadnieniu prośby swojej w taki sposób, w jaki uważa to za najbardziej celowe i nie przeszkadzają dołączaniu do prośby prywatnych oraz urzędowych świadectw lekarskich. Świadectwa te jednak nie są ani obowiązkowe ani nie przewidziane żadnemi przepisami ustawy inwalidzkiej i opartych na niej obecnie rozporządzeń, zarządzeń i przepisów. O ile więc inwalida chce koniecznie dołączyć do swojej prośby świadectwo lekarza urzędowego, to w takim wypadku obowiązują go zwykłe przepisy o opłatach stemplowych i należytościach za badania i świadectwa lekarskie.

Wyjaśnia się jednocześnie, że świadectwo lekarzy prywatnych oraz urzędowych, przeważnie nie oparte na dłużej trwającej znajomości stanu zdrowia inwalidy ani na przestudjowaniu zmian chorobowych dokładnie wyliczonych w aktach inwalidzkich mówią jedynie o stanie zdrowia petenta podczas samego badania i nie mogą dostatecznie uwypuklić różnicy ze stanem dawniejszym.

Jedynie opinja lekarza domowego inwalidów, oparta na dłuższej obserwacji petentów, mogłaby mieć dla postępowania rewizyjno-lekarskiego poważniejsze znaczenie orjentacyjne, tego jednak rodzaju świadectw podania inwalidów przeważnie nie zawierają.

Za Wojewodę: **Dr. Saiak**
Naczelnik Wydziału.

436

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 28 listopada 1929, L. AD. 8487/29 dotyczące prośby J. Kaphauna o zezwolenie na zmianę nazwiska na „Lewin".

Jakób Kaphaun, urodzony w Kołtowie dnia 5-go października 1895, zamieszkały w Karlsbadzie wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „K a p h a u n" na nazwisko „LEWIN".

Powyższą prośbę podaję do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919, Dz. U. R. Nr. 88 poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego sprzeciw, który podać należy w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Za Wojewodę: **Dr. Laniewski**
Naczelnik Wydziału.

437

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 4 grudnia 1929, L. AD. 8852/29 dotyczące próśb L. Werbera i Wł. Bzdaka o zezwolenie na zmianę nazwisk na „Werbicz" względnie „Batyński".

1) Leopold Werber, urodzony w Tarnopolu dnia 8 października 1883, zamieszkały w Tarnopolu,

2) Władysław Bzdak, urodzony w Folwarkach dnia 10 stycznia 1897, zamieszkały w Witkowie Nowym, wnieśli prośby o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska:

1) „W e r b e r" na nazwisko „WERBICZ",

2) „B z d a k" na nazwisko „BATYŃSKI".

Powyższe prośby podaję do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 Dz. U. R. P. Nr. 88 pozycja 478 wolno przeciw ich uwzględnieniu zgłosić do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego sprzeciw, który podać należy w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Za Wojewodę: **Dr. Laniewski**
Naczelnik Wydziału.

438

Orzeczenia

Wojewody Tarnopolskiego o uznaniu lasów za ochronne:

I.

z dnia 17 października 1929, L. Rol. 869/29.

Na podstawie art. 26 i 19 pkt. a i b, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) uznaję za ochronny las położony na plk. 1761/18 i 1761/43 w gm. kat. **Iwanie Złote** pow. Zaleszczyki, o pow. 44·8266 ha własność Iwana Białego. Zabrania się w tym lesie wyrębu zrębami czystemi, karczowania pni i korzeni oraz pasania inwentarza i zbierania ściółki.

II.

z dnia 29 listopada 1929, L. Rol. 3624/29.

Na podst. art. 19, 20 i 26 rozp. Prez. Rzpltej z dn. 24 VI. 27 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) uznaję za las ochronny las w gm. kat. **Mogielnica** na pk. 2323, 2324, 2328, 2329, 2331, 2332, 2335, 2343, 2344 i 2345 o łącz. pow. 257·7783 ha.

III.

z dnia 4 grudnia 1929, L. Rol. 1012/29.

Na podstawie art. 19, 20 i 26 rozp. Prez. Rzpltej z dnia 24 VI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) uznaję za las ochronny las położony:

w gm. kat. **Cygany**, nazwa lasu Cygany

oddz.	86 a	parc. leś. lk.	798/2	o pow.	0·84 ha
„	86 b	„	798/1/cz.	„	2·86 „
„	86 c	„	798/1/cz	„	12·59 „

oddz.	86 d	parc. leś. lk.	788/3/cz.	o pow.	3·38	„
„	87 a	„	1888/cz.	„	7·79	„
„	87 b	„	1888/cz.	„	9·52	„
„	88	„	798/4/cz.			
			1888/cz.	„	4·28	„
„	89	„	1888/cz.	„	13·88	„
„	90	„	1888/cz.	„	15·10	„
„	91	„	1888/cz.	„	16·42	„
„	92 a	„	1888/cz.	„	6·78	„
„	92 b	„	1888/cz.	„	17·13	„
„	92 c	„	1888/cz.	„	8·79	„
„	92 d	„	1887/1/cz.	„	0·95	„
„	93 a	„	1888/cz.	„	7·41	„
„	93 b	„	1887/1/cz.			
			1887/2/cz.			
			1888/cz.	„	1·71	„
„	94 a	„	1888/cz.	„	0·92	„
„	94 b	„	1870/cz.	„	0·33	„
„	95	„	1888/cz.	„	15·47	„
„	96 a	„	1888/cz.	„	6·56	„
„	96 b	„	1861/cz.			
			1887/2/cz.	„	2·38	„
„	96 c	„	1859/cz.			
			1860			
			1861/cz.	„	9·75	„
„	96 d	„	1847/cz.			
			1858/cz.			
			1859/cz.	„	33·90	„
„	96 e	„	1863/cz.			
			1864/cz.			
			1865/cz.			
			1866/cz.			
			1867/cz.	„	2·24	„
„	97	„	1847/cz.			
			1858/cz.	„	2·28	„
„	98	„	1846/1/cz.	„	27·79	„
„	99 a	„	1870/cz.	„	29·40	„
„	99 b	„	1847/cz.			
			1858/cz.	„	2·58	„
„	100 a	„	1869/1			
			1870/cz.	„	7·67	„
„	100 b	„	1870/cz.	„	3·18	„
„	101	„	1846/1/cz.	„	21·33	„
„	102	„	1846/1/cz.	„	25·71	„
„	103 a	„	1798/cz.			
			1801/cz.			
			1804			
			1805			
			1846/1/cz.	„	28·61	„
„	103 b	„	1800	„	0·13	„
„	103 c	„	1799			
			1802	„	1·51	„
„	103 d	„	1803			
			1798/cz.	„	0·65	„
„	104 a	„	1846/1/cz.	„	22.44	„
„	104 b	„	700/151			
			1846/1/cz.	„	0·95	„
„	105	„	1870/cz.	„	6·57	„
„	106	„	1798/cz.	„	32·11	„
„	107	„	1798/cz.	„	31·45	„
„	108	„	1797/1/cz.			
			1798/cz.	„	22·48	„
„	109	„	1798/cz.			
			1797/1/cz.	„	21·89	„
„	110 a	„	1797/1/cz.	„	7.21	„
oddz.	110 b	parc. leś. lk.	1797/1/cz.	o pow.	32·76	„
„	111	„	1797/4			
			1797/1/cz.	„	33·49	„

w gm. kat. **Bilcze,** nazwa lasu Turyn:

oddz.	112	parc. leś. lk.	5119/cz.	o pow.	10·86	ha
„	113	„	5119/cz.	„	15·44	„
„	114	„	5119/cz.	„	15·96	„
„	115 a	„	5119/cz.	„	10·86	„
„	115 b	„	5119/cz.	„	5·76	„

w gm. kat. **Myszków,** nazwa lasu Turyn:

oddz. 115 c parc. leś. lk. 1530/1/cz. o pow. 1·58 ha

w gm. kat. **Bilcze,** nazwa lasu Turyn:

oddz.	116	parc. leś. lk.	5119/cz.	o pow.	13·87	ha
„	117	„	5119/cz.	„	10·86	„
„	118	„	5119/cz.	„	8·12	„

w gm. kat. **Myszków,** nazwa lasu Turyn:

oddz.	119	parc. leś. lk.	1530/1/cz.	o pow.	15·46	ha
„	120	„	1530/1/cz.	„	16·75	„
„	121	„	1530/1/cz.	„	17·28	„
„	122	„	1530/1/cz.	„	15·53	„
„	123	„	1530/1/cz.	„	14·41	„
„	124	„	1530/1/cz.	„	14·65	„
„	125	„	1523/4			
			1581/5			
			1530/1/cz.	„	16·63	„
„	126	„	1523/2			
			1523/3			
			1524/2			
			1581/43			
			1582/1			
			1583			
			1584			
			1530/1/cz.	„	31·40	„
„	127	„	1530/1/cz.	„	16·27	„
„	128	„	1530/1/cz.	„	11·91	„
„	129	„	1530/1/cz.	„	11·52	„
„	130	„	1530/1/cz.	„	11·65	„
„	131	„	1530/1/cz.	„	11·65	„
„	132	„	1530/1/cz.	„	11·65	„
„	133 a	„	1530/1/cz.	„	20·55	„

w gm. kat. **Bilcze,** nazwa lasu Turyn:

oddz. 133 b parc. leś. lk. 5119/cz. o pow. 7·85 „

w gm. kat. **Myszków,** nazwa lasu Turyn:

oddz.	134	parc. leś. lk.	1530/1/cz.	o pow.	2·23	„
„	135	„	1530/1/cz.	„	4·59	„
„	136	„	1530/1/cz.	„	12·70	„

w gm. kat. **Bilcze,** nazwa lasu Turyn:

oddz.	137	parc. leś. lk.	5119/cz.	o pow.	15·06	„
„	138	„	5119/cz.	„	7·21	„
„	139	„	5119/cz.	„	5·51	„
„	140 a	„	5119/cz.	„	15·70	„
„	140 b	„	5119/cz.	„	7·07	„
„	141 a	„	5117/cz.			
			5119/cz.	„	18·46	„
„	141 b	„	5119/cz.	„	0·79	„

oddz. 141 c	parc. leś. lk.	5119/cz.	o pow.	2·49 „
„ 141 d	„	5119/cz.	„	2·09 „
„ 141 e	„	1340/cz.		
		5119/cz.	„	12·04 „
„ 141 f	„	5119/cz.	„	1·44 „
„ 141 g	„	5119/cz.	„	1·83 „
„ 141 h	„	5119/cz.	„	1·31 „
	Razem	.	.	1008·16 ha

IV.

z dnia 6 grudnia 1929, L. Rol. 612/29.

Na podstawie art. 19, 20 i 26 rozporządzenia Prez. Rzpltej z dnia 24 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) uznaję za las ochronny las w gm. kat. Koropiec obj. whl. 197 maj. tab. **Koropiec** na parc. leśn.:

pk. 106	na pow.	1·6016	ha
„ 354	„	0·9646	„
„ 355	„	0·2334	„
„ 356	„	0·3215	„
„ 357	„	1·1700	„
„ 362/1	„	0·3633	„
„ 363/1	„	50·2370	„
„ 369/4	„	85·8575	„
„ 369/7	„	0·9843	„
Razem	.	150·7332	ha

V.

z dnia 6 grudnia 1929, L. Rol. 663/29.

Na podstawie art. 19, 20 i 26 rozp. Prez. Rzpltej z dn. 24 VI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 504) uznaję za las ochronny las w gm. kat. **Skomorochy** na parcelach:

lk. 894	o pow.	1·6050	ha
„ 895	„	0·1374	„
„ 896	„	17·0301	„
„ 1015	„	0·4140	„
„ 1162	„	0·0561	„
„ 1297	„	47·9232	„
„ 1314	„	0·6262	„
„ 1448	„	0·9765	„
„ 1533/2	„	2·1700	„
„ 1535/1	„	9·8484	„
„ 1535/2	„	0·0458	„
„ 1543/2	„	0·2722	„
„ 1550/2	„	0·1392	„
„ 1553/2	„	2·1700	„
„ 1555	„	0·0525	„
„ 1556/1	„	109·0094	„
„ 1556/2	„	0·5589	„
„ 1556/3	„	0·0680	„
„ 1556/4	„	0·0265	„
„ 1556/5	„	3·1423	„
„ 1556/6	„	1·6809	„
„ 1571	„	0·1424	„
„ 1576/1	„	0·0928	„
„ 1576/2	„	0·0928	„
„ 1580	„	0·6521	„
„ 1581/1	„	0·3999	„
„ 1581/2	„	0·0155	„
„ 1640/1	„	0·2162	„
„ 1640/2	„	0·0814	„
„ 1640/3	„	0·0759	„
lk. 1640/4	o pow.	0·0749	„
„ 1640/5	„	0·1841	„
„ 1642	„	0·0288	„
„ 1645	„	0·1914	„
„ 1648	„	0·0227	„
„ 1649/1	„	1·2432	„
„ 1649/2	„	0·2868	„
„ 1649/3	„	0·0401	„
„ 1649/4	„	0·4268	„
„ 1650	„	0·1219	„
„ 1651	„	0·9142	„
„ 1652	„	0·2847	„
„ 1653	„	0·0622	„
„ 1654	„	0·0220	„
„ 1655	„	0·0067	„
„ 1658	„	0·0150	„
„ 1660	„	0·4201	„
„ 1662	„	0·0568	„
„ 1664	„	0·1690	„
„ 1666/cz.	„	3·2300	„
„ 1668/cz.	„	3·4884	„
„ 1669	„	1·9188	„
„ 1670	„	124·5333	„
„ 1671	„	5·2763	„
„ 1676	„	0·3802	„
„ 1685/cz.	„	0·0400	„
„ 1686/cz.	„	0·8226	„
„ 1691	„	0·8096	„
Razem	.	348·7923	ha

Wojewoda: **Moszyński.**

439

Obwieszczenie

Starosty powiatowego w Brzeżanach z dnia 29 listopada 1929, L. 13524 w sprawie wywłaszczenia gruntów gmin katastralnych Poruczyn i Buszcze pod rozszerzenie przystanku kolejowego Buszcze.

Dyrekcja Kolei Państwowych we Lwowie odniosła się pismem z 22 października 1928 Nr. dz. 79250/VIII/29 do Starostwa powiatowego w Brzeżanach z żądaniem zajęcia drogą wywłaszczenia gruntów położonych w gminach kat. **Poruczyn** i **Buszcze** na rozszerzenie przystanku kolej. Buszcze, ponieważ sprawa wykupna tych gruntów w drodze dobrowolnej umowy nie doszła do skutku z powodu żądanych zbyt wygórowanych cen i nieuregulowanego stanu tabularnego.

Z związku z powyższem podaję do powszechnej wiadomości, że zarządzam na zasadzie § 21 ustawy z dnia 18 lutego 1878 Dz. p. p. Nr. 30 rozprawę wywłaszczeniową, która odbędzie się w dniu **3 stycznia 1930** o godzinie 12-tej w Buszczu a następnie tego samego dnia w Poruczynie w lokalu Urzędów gminnych.

Odnośne plany wykupna gruntów wykazy gruntów i wykazy właścicieli będą w myśl § 14 cytowanej wyżej ustawy wywłaszczeniowej wyłożone w Urzędach gminnych w Buszczu i Poruczynie przez 14 dni, t. j. w czasie od 8 grudnia do 22 grudnia 1929.

Ewentualne zarzuty przeciw zamierzonemu wywłaszczeniu należy wnosić pisemnie lub ustnie w powyższym czasokresie do Starostwa powiatowego w

Brzeżanach najpóźniej zaś w czasie rozprawy wywłaszczeniowej.

Starosta powiatowy: **Koczyński.**

440

L. B. 4685/29.

Odebranie debitu pocztowego.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 o prawie prasowem (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 1, poz. 1) Minister Spraw Wewnętrznych odebrał debit pocztowy:

1) czasopismu p. t. „Die Internationale der Bildungsarbeiter", wydawanemu w Paryżu w języku niemieckim,

2) drukowi p. t. „Sveika Nepriklausomoji" (Witaj niepodległość), wydawanemu w Kownie w języku litewskim,

3) czasopismu p. t. „Raboczaja Prawda", wydawanemu w Buenes-Aires w języku rosyjskim,

4) drukowi p. t. „Łukiszki", wydawanemu w Mińsku w języku białoruskim,

5) drukowi p. t. „Wstupni słowa i prinahidni mowi" wydawanemu w Elisabet w języku ruskim,

6) czasopismu p. t. „Landeszeitung", wydawanemu w Gdańsku w języku niemieckim,

7) drukowi p. t. „Bodnariwna", wydawanemu w Winnipeg, Kanada w jęzku ruskim,

8) czasopismu p. t. „Fizkultura i Sport", wydawanemu w Moskwie w języku rosyjskim,

9) czasopismu p. t. „Złoty Wiek", wydawanemu w Bernie w Szwajcarji w języku polskim,

10) czasopismu p. t. „Wistnyk Sojuzu Ukraińskich Hromadian w Francji", wydawanemu w Paryżu w języku ruskim.

441

I.

WYKAZ

cudzoziemców wydalonych w III. kwartale 1929 r. z granic Rzeczypospolitej Polskiej a zamieszkałych na obszarze Województwa Stanisławowskiego.

Obywatele czechosłowaccy:

1) Benzion Lichtenstein, urodzony i zamieszkały w Kołomyji ul. Szpitalna 74, lat 41 — data wyjazdu z Polski 25. IX. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

2) Jan Stec, urodz. w Tahanowcach w Czechosłowacji, lat 21, zamieszkały w Winogrodzie pow. Kołomyja—data wyjazdu z Polski 29. IX. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

3) Hedwiga Kawanowa, urodz. w Mistku, pow. Oparz, Czechosłow. 14. IX. 1898, zamieszkała w Kołomyji, dom kolejowy—data wyjazdu z Polski 26. IX. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

4) Jerzy Walnicki, urodz. w Warszawie 28. II. 1912, zamieszkały w Stanisławowie — data wyjazdu z Polski 14. VIII 1929 (nielegalne przekroczenie granicy).

Obywatele rumuńscy:

1) Sidorów Nikifor, urodz. 1892 w Złotem Uściu, zamieszkały w Stanisławowie — data wyjazdu z Polski 10. VII. 1929 (nielegalne przekroczenie granicy;

2) Stefanja Kusareniec, urodz. w Zastawny w Rumunji, lat 58, zamieszkała w Kołomyji ul. Krasińskiego 50 — data wyjazdu z Polski 29. VIII. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

3) Regina Rosenberg, urodz. w Lipnitz w Rumunji, lat 22, zamieszkała w Kołomyji ul. Legjonów 7—data wyjazdu z Polski 5. IX. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

4) Michał Meszerosz, urodz. 19. IV. 1903 w Tajet, pow. Severin w Rumunji, bez stałego miejsca zamieszkania—data wyjazdu z Polski 16. VII. 1929 (nielagalne przekroczenie granicy);

5) Stanisław Rozłowski, urodz. 1887 w Tuczyn w Rosji, zamieszkały w Radziwiłłowie — data wyjazdu z Polski 26. IX. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce);

Obywatele węgierscy:

1) Józef Tempa, lat 27 i

2) Aleksander Kania, lat 26, urodzeni w Debreczynie (Węgry) — data wyjazdu z Polski 25. IX. 1929 (nielegalne przekroczenie granicy).

Obywatele austrjaccy:

1) Emil Herman, urodz. w Wiedniu, lat 41, zamieszkały w Kołomji Hotel „Bristol" — data wyjazdu z Polski 17. X. 1929 (nielegalny pobyt w Polsce).

Obywatele Stanów Zjednoczonych Ameryki Północ.:

1) Jan Bełdyk, urodz. w Kołomyji, lat 38, zamieszkały w Stryju — wyjazd z Polski 26. IX. 1929 (ukarany wyrokiem Sądu grodzkiego 7-tygodn. aresztem za przekroczenie z § 311 u. k.).

Obywatele bez określonej przynależności państwowej.

1) Paweł Demedenko, syn Dmytra i Marji Titarenko, urodzony w Rosji sowieckiej, lat 42, bez stałego miejsca zamieszkania — data wyjazdu z Polski 9. VII. 1929 (ukarany wyrokiem Sądu grodzk. w Stryju 14-dniowym aresztem za nielegalne przekroczenie granicy). L. B. 4687/29.

II.

Cudzoziemcy wysiedleni z granic Rzeczypospolitej, zamieszkali na obszarze Województwa Nowogródzkiego:

1) Jan Mojgis, syn Michała i Aleksandry, urodz. 23. VIII. 1893 w m. Smiłowiczach, pow. Ihumeńskiego, zamieszkały w Klecku pow. Nieświeskiego (decyzja Wojewody Nowogródzkiego z 30. X. 1929, Nr. BP. I-3187). (L. B. 4690/29).

III.

Cudzoziemcy wysiedleni z granic Rzeczypospolitej, zamieszkali na obszarze Województwa Wołyńskiego:

1) Jan Cepłuchin, urodz. 1888 r. w Rakszy, syn Piotra i Marty, zamieszkały w Krasnem, gmina Po-

łonka, powiat Łuck—jako cudzoziemiec uciażliwy (decyzja Wojewody Wołyńskiego z 8. listopada 1929 r. Nr. 2106/B/2/29). (L. B. 4741/29).

Powyższe podaje się do wiadomosci celem wysiedlenia wymienionych cudzoziemców w razie ujawnienia ich pobytu na terenie Województwa Tarnopolskiego.

442

L. AD. 8809.

Ogłoszenie

w sprawie poszukiwania spadkobierców Jana Nogi.

Do wszystkich Urzędów gminnych Województwa Tarnopolskiego.

Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Strassburgu (Francja) zawiadomił Starostę powiatowego w Przasnyszu, że dnia 27 września 1926 r. zmarł w szpitalu w Toul (M. et. M.) robotnik polski **Jan Noga**, urodzony 17 lutego 1896 r. w Grządkach, pozostawiając w spadku 400 frs. w gotówce i zegarek z łańcuszkiem złoconym.

Ponieważ poszukiwania spadkobierców wyżej wymienionego na terenie Województwa Warszawskiego oraz m. stoł. Warszawy dały wynik negatywny poleca się Urzędowi gminnemu (Magistratowi) wydanie zarządzeń, mających na celu ewent. odszukanie spadkobierców J. Nogi na terytorjum gminy.

O ewentualnym pozytywnym wyniku należy zawiadomić Konsulat w Strassburgu.

443

Edykt

Starosty powiatowego w Buczaczu z dnia 24 listopada 1929, L. 16416/29 o zarządzeniu komisji polityczno-obchodowej wraz z rozprawą wywłaszczeniową w sprawie projektu odprowadzenia wód użytkowych z budynku stacyjnego w Monasterzyskach.

Wskutek pisma Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie z dnia 27 kwietnia 1929 Nr. 462/2/III. Starostwo pow. w Buczaczu zarządza na zasadzie upoważnienia Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu udzielonego reskryptem z dnia 13 listopada 1929 L. AD. 7533/29 oraz rozporządzenia ministerjalnego z 25/I 1879 Dz. p. p. Nr. 19 po myśli ustawy z dnia 18 lutego 1878 Dz. p. p. Nr. 30 komisję polityczno obchodową wraz z rozprawą wywłaszczeniową w sprawie projektu odprowadzenia wód użytkowych z budynku stacyjnego w Monasterzyskach do potoku Koropiec wyznaczając termin komisji na dzień **17 grudnia 1929** (wtorek).

Komisja zbierze się tego dnia o godzinie 9 na stacji kolejowej w Monasterzyskach. Projekt techniczny zamierzonych urządzeń będzie wyłożony do publicznego wglądu przez 8 dni tj. od 9 do 16 grudnia 1929 w Starostwie pow. w Buczaczu w godzinach urzędowych zaś plan wykupna gruntów, wykaz wywłaszczyć się mających gruntów będą wyłożone przez 14 dni tj. od dnia 3 do 16 grudnia 1929 do publicznego wglądu w Urzędzie gminnym w Monasterzyskach.

Strony interesowane, mogą wnosić zarzuty lub uwagi co do wywłaszczenia ustnie lub pisemnie na ręce Starostwa w Buczaczu w ciągu tych 14 dni lub na miejscu przy rozprawie komisyjnej.

Za Starostę pow.: **Jackowski**
Ref. VIII. st. sł.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Unieważnienie dokumentów.

Szafraiński Marjan, rewident kontroli skarbowej w Trembowli unieważnia następujące zagubione dokumenta:

1) dowód osobisty wystawiony przez Starostwo w Trembowli,

2) książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Tarnopol, oraz kartę mob. wystawioną przez P. K. U. Czortków,

3) legitymację urzędniczą Min. Skarbu uprawniającą na 50% zniżkę kolejową wystawioną przez Izbę Skarbową we Lwowie na rok 1929,

4) kartę na broń wystawioną przez Starostwo w Kopyczyńcach,

5) legitymację urzędową wystawioną przez Urząd Skarbowy Akcyz i Monopoli Państw. w Czortkowie.

(3 — 3).

Adres Redakcji i Administracji: „Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ Tarnopol, Urząd Wojewódzki, ul. 29-go Listopada 4. Nr. telefonu Redakcji i Administracji 23 i 125.

Cena pojedynczego egzemplarza 60 groszy.

„Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób **zaś prywatnych** tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj.

Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 złoty.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 30637 i potwierdzenia wpłaty nadsyłać do Administracji „Tarnopolskiego Dziennika Wojewódzkiego“.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.